Marius Ungureanu
Outland

Mai adânc, mai adânc, în uitare. Îmi găsesc un loc în minte şi fug, îmi creez o închisoare în străfundul fiinţei mele, caut eliberarea acolo unde trebuie să fie, mă lupt să o găsesc şi eşuez. Am devenit orb şi îmi dau seama. Am fost adus la punctul ăsta de educaţia mea privilegiata. În jur, pereţii mucegăiţi ai barului se preling în ireal, fluctuează, crează modele, fete contorsionate, mutilate. Din loc în loc, găuri luminoase aduc lumina alba, moarta, de afară. Nu pot scăpa de locurile astea, nu pot merge într-un loc frumos, într-un restaurant select, deşi îmi permit. Mă complac. Cel puţin, aici oamenii nu se uita ciudat la mine, nu sunt repugnaţi de rănile groteşti pe care chirurgia plastica nu a reuşit să le acopere. Unii dintre ei îmi sunt chiar amici. Alcoolul abia distilat, amestecat cu EP, mă îmbie cu izul dulce, dar îmi este greu să îmi iau mâinile de sub barba şi mă mulţumesc să privesc paharul murdar.

Cineva mă caută. Îl simt în dreptul uşii, dar nu percep nicio intenţie rea, aşa ca rămân nemişcat. În jurul meu, fumul se ridica din ce în ce mai gros, în izuri de tutun şi crack ieftin, specifice eşuaţilor din Outland. Suntem condamnaţi să nu ne ridicam, să trăim aici, la marginea oraşului, deşi calea ne este libera. Noi suntem paraziţi. Ceva mai sus, mai bun, exista doar în proiecţiile centrelor virtuale. Ma gândeam să mă înscriu la un substitut pentru viaţă, dar îmi trebuie mulţi bani. Cine ştie, poate ca în vreo patru-cinci ani îi voi strânge şi voi reuşi să plec, să scap de rahatul ăsta, ţintuit într-un scaun şi branşat la reţeaua operatorilor din Domuri, hrănit intraveninos, internat în ireal, un personaj într-un role playing game, storcând plăcerea prin stimulatori artificiali de cortex. Oare asta e scopul meu? E scop demn de ceea ce pot sau e demn de ceea ce fac?

— Ai auzit veştile, Dario? mă întreabă OP, aşezându-se lângă mine.

Ma mulţumesc doar să îmi privesc amicul în semn de răspuns. Chipul lui e la fel de scrupulos ca de obicei, iar atitudinea de complotist mă demoralizează şi mai mult.

— Au dat drumul la bogi din nou, continua el temător. E nasol; toţi sunt alarmaţi.

Toţi înseamnă patru sau cinci traficanţi din zona, singurii tipi cu

care el se are bine. Nu trebuie să ascult asta.

— OP, am treaba, îi spun privind sugestiv paharul. Lasă-i dracului.

— Nu e aşa, omule. Le-au dat drumul aici, în Outland. Pizda mă-sii, ai putea să dai nas în nas cu unul din ei când ieşi de aici.

— Eu îi simt, îi spun zâmbind ironic. Curu' meu e păzit.

— Pe dracu', Dario-boy. Acum caută ceva nou. Muiştii aia de corporati i-au upgradat şi vor o nouă colecţie.

— OP, îi spun eu deodată serios şi vădit iritat. Freac-o în altă parte!

Amicul meu se ridica nervos şi ezita un timp înainte de a pleca, rămânând lipit de masa. Îmi caută un motiv; aşa face mereu când simte că sunt nervos.

— Trebuie să o faci din nou, nu?

— În seara asta, îi spun fără chef. În seara asta…

OP se depărtează şi îl simt mult mai precaut ca de obicei. El e un tip ok, cam paranoic, dar de aşa ceva nu se poate scăpa aici. Mi-ar părea rău dacă l-ar alege pe el. Din păcate însă, numai atât pot face: să îmi pare rău pentru el. Nu îmi risc viaţa pentru nimeni. Se spune ca cei care vor întâlni bogii ştiu asta dinainte. Totul e predestinat în privinţa lor, iar subconştientul lupta ce refularea.

Muşchii încep să îmi tremure şi consum tot conţinutul din pahar dintr-un sigur avant furios. Blestematele astea de conexiuni optice mă lasa. În curând va trebui să îmi fac un nou implant. Scot din buzunar doza de reglatori şi o infuzez, aşteptând fluxul rece să mă ţintuiască de scaun.

În seara aceasta… O fată tânără, o viitoare prostituata după analizele centrului. Angajatorii m-au plătit prea bine pentru a mai pune întrebări, pentru a mă interesa. Treaba trebuie făcută perfect. A patra lucrare pe săptămâna asta. E prea mult, chiar şi pentru mine.

În fiecare zi e din ce în ce mai greu, de fiecare dată din ce în ce mai copleşitor. Şi nu exista remediu, nu exista alternativa. Tot ce pot este să mă pierd undeva într-un blocaj de memorie. Dacă fac asta, trebuie să dispar. Dacă aş fi ştiut ce mă aşteaptă, probabil ca nu aş fi ales niciodată să fac asta. Dar e prea târziu.

Ma ridic de la masa şi las lângă paharul golit o bancnota murdara. Acme e la tejghea şi văzând că vreau să plec se apropie mişcându-şi soldurile cu graţia ei de dansatoare.

— Ai chef s-o facem, Dario? mă întreabă privindu-mă fix în ochi, cu strălucirea aceea rece care nu va dispărea vreodată.

— Nu acum. Am ceva de făcut.

— Dari… Întoarce-te în seara asta. Lasă-mă să te ajut.

Îi întorc spatele şi caut drumul către fundul roşu de deasupra ieşirii. Afară, un bodyguard îi sparge falca unui beţiv culcându-l pe solul rece. Îi cunosc pe amândoi; e jocul pe care îl fac. Beţivul crede ca suferind se purifica, iar pe bodyguard nu îl deranjează să îl bușească din când în când.

În jur, acoperişurile prăbuşite urla. Sub arcada-autostrada câteva halouri anima decorul, iar sub ele o navă recondiţionată survolează cu armele pregătite. Pe strada îngustă, plasatorii mă atrag cu oferte. Din păcate, ei nu au ce îmi trebuie mie. Nu mă pot ajuta decât pentru câteva ore.

Mă opresc lângă un cazan de fier în care focul arde cu falacara mare şi îmi apropii mâinile pentru a mă încălzi. Mereu e frig aici. Peste tot, frigul amorţeşte. Clienţii gunoaielor mă cunosc şi mă privesc cu un respect pe care îl înţeleg dar pe care nu îl pot răsplăti. Se simt mai bine având un operator aproape, dar nu ştiu ca as sta cu mâinile în san dacă un alt operator i-ar decapita doar pentru amuzament.

Undeva, departe, cineva e indignat de prezenta mea. Îmi întorc privirea şi îl zăresc pe unul din băieţii lui Sal, lângă bloc. Ma îndrept către el fixându-l, atent, pregătindu-mă, simţind amplificatorii lucrând. Ajung în mintea lui şi îl fac să ezite, să vadă ceea ce nu exista, să vadă mai mult, să vadă propria teama reflectata în mine. Gâtul i se deschide lin, de la un capăt la altul, iar ochii i aluneca pe spate, ca într-o binecuvântare. Lama se umple de sângele gros, întunecat şi o las lângă cadavru. Sal va şti că e a mea.

Îmi continui drumul pe strada îngustă, cufundându-mi mâinile în paltonul uzat. Nu datorez nimic nimănui. Tot ceea ce ştiu, tot ceea ce pot, am învăţat singur. La dracu' cu toţi care îşi iau credit pentru mine. Sal crede că îi datorez un imperiu, că am datoria sa îl fac puternic. Vrea să îl multiplic, are nevoie de încă un el sau doi pentru a-şi largi afacerea. Lăbarul ăla o freacă de 90 de ani şi e veteran, dar simte că i se apropie timpul. Eu îl pot ajuta. Dar nu o voi face, pentru ca nu îi sunt recunoscător. Recunoştinţa nu are de-a face cu banii şi nici cu voinţă personală.

Tot ce am e ura. Urăsc totul şi nu mă voi schimba. Tocmai

pentru asta pot face tot ceea ce fac, pot fi vânătorul sufletelor celorlalţi, po fi dumnezeul lor înrobindu-i şi după moarte. Undeva, lângă un adăpost, doi bărbaţi i-o trag pustiului care aduce fructe pe bicicleta de la marginea oraşului. Lângă ei, o femeie legata îşi aşteaptă radul. Şi victima mea e aproape. Pot deja să o simt. E contrariata; e ceva în legătură cu iubitul ei, cu faptul că nu e bun la pat. Se simte folosita, urăşte implatul glandular şi jumătăţile de ora pe care trebuie să le îndure cel puţin o dată pe zi, cu el forfotind deasupra ei. Şi totuşi, va ajunge prostituata. Nu are bani, iar iubitul ei va muri în două zile din cauza unor datorii, asta dacă scapă astăzi. Suntem paradoxuri. Inveitabil, ajungem să ne confruntam cu ceea ce uram cel mai mult, cu ceea ce nu dorim să întâlnim. Asta e experienţa.

Ei doi trăiesc într-un adăpost comun, cu alte zeci de cupluri într-un bloc din care au rămas locuibile doar şase etaje. Pot să o anunţ ca vin, să fac un joc, dar eu nu am de gând să fac totul perfect. Să-i ia dracu' pe angajatori! Nu mă pot atinge. Sunt Dumnezeul din Outland. Cred în mine şi numai în mine, iar partea rea este ca tocmai aceasta credinţă îmi destrama visele, îmi alunga scopurile departe, lăsându-mi ca soluţie doar simpla iluzie. Ceea ce mă urmăreşte cu-adevărat este trecutul, vocile şi visele pe care mi le amintesc perfect, pentru că sunt nevoit, sufletele care mă bântuie.

Dar nu mă voi opri. Grăbesc pasul, din ce în ce mai hotărât, tensionat, aşteptând să duc totul la sfârşit, să fac ceea ce trebuie. Sunt cu toţii victime, indiferent de cât de mult luptam. Trezirea este departe, devorată de timp, Scopul este ascuns în frig, în fum, în gunoi. Am căzut; Outland e sfârşitul, e ciuma care nu face decât să prefaţeze sfârşitul oraşului. Singura vina pentru că suntem aşa o avem noi.

Un hol din piatra cenuşie, o fată care strânge în pumn banii primiţi de la cel căruia i-o suge lângă uşa de la baie, un copil murdar bătând un câine scheletic… Începe…

Decorul interferează, iar victima ştie că mă apropii. Am anunţat-o, i-am dat timp să se apere. Trebuie să se apere. Prietenul ei tine două arme automate îndreptate către uşa. Urăsc tot ceea ce am găsit în viaţa asta. Şi ura creşte… Ma abandonez şi intru în cameră, un simplu spirit vuind rapid, căutând locaţii, în timp ce scannerul detectează punctele slabe ale pereţilor suprapuşi. Fata îl grăbeşte, iar el apasa trăgaciurile când eu revin în corp. Ploaia de gloanţe secţionează pereţii, topind plasticul, aruncând bucăţi din întăriturile

de piatra, veninul mă caută, iar câteva gloanţe îmi subţiază cartilajele metalizate. Raza laser îl punctează în inima, aducând liniştea. Ceilalţi s-au închis în apartamente, şi-au pregătit armele, gata să riposteze.

Fata este tăcută. Tremura, iar buzele ei îmi lăsa impresia că sunt dulci. Mi-ar plăcea să le sărut. Intru în camera şi o privesc un timp, savurându-i frica, simţindu-i căldură, excitându-mă. Aş vrea să i-o trag înainte să moară, dar nu se poate. Poate că e mai bine aşa, pentru ca mă înfurii.

— Acesta este sfârşitul, îi apun calm, ca şi cum nu urmează să i se întâmple ceva rău. Nu te împotrivi.

Ea tace şi tremura. Ma vad în ochii ei, un robot fără suflet, programat să înrobească spirite, un mort reanimat, recondiţionat. Nu îmi este ruşine cu ceea ce sunt. Eu am murit o dată. E rândul lor, e rândul lor să plătească pentru ceea ce mi-au făcut, pentru ceea ce perpetuează. Încet, intru în mintea ei, copiind-o. Creierul îmi fierbe, circuitele abia suporta tensiunea, dar paşii mă poarta fermi înspre ea. O ating, o învălui cu braţele, o îmbrăţişez. Devin ea, ne confundam, îmi iau timp pentru a revărsa ceea ce simt, îi transmit durerea mea, o fac martora a vieţii şi a post-vietii mele, mă spovedesc. Mă simt bine, mă simt uşurat, liber. Îi spun tot, îi transmit tot, mă vindec. Când meduza metalizata îi străpunge cortexul, extinzându-se, mapand-o, culegându-i gândurile, îi dau drumul şi mă dau înapoi, redevenind eu, urmărindu-i spiritul, oprindu-l, menţinându-i viaţa, înrobind-o, transmiţându-i Scopul. Ea se zbate, vrea să scape de tot, cauta moartea, dar o opresc, o forţez să rămână aici. Realitateta e doar un vis trist, un vis căruia ea trebuie să îi cada prizoniera. Meduza e logata la creierul meu, la unitatea mea de procesare şi transmite, aduce informaţia pe care o stochez, copie undele pe care creierul meu le decodează. O stocam pe Volia, o pregătim pentru ceea ce va fi, îi stabilim scopul vieţii: să slujească. Scopul vieţii e un algoritm formativ, o informaţie adânc implantată în subconştient, asemenea celor care îi vor accentua capacităţile viitoare.

Asta e treaba mea. Ucid oamenii şi îi trezesc din morţi pentru ca ei să se poată supune cui îmi plăteşte mie. Angajatorul meu de acum e un fost coleg de-al ei. Volia va şti să îl mulţumească, Volia va crede ca el a salvat-o, că e Mântuitorul ei. Volia nici nu va şti că e un simulacru, o minte trunchiata, implantata robotic într-un corp clonat. Va şti să îşi mulumeasca salvatorul cum nicio altă femeie nu poate, îi va crea vise, îi

va servi, îi va apăra imperiul, va fi perfecta. Iar el va muri ca un prost căutând să cucerească lumea.

Termin. Meduza se retrage, devenind una cu mine, continuând să structureze informaţiile pe discul molecular. Iau o proba de ţesut şi mă întorc înspre uşa. Fata arata grotesc, alba, moarta, mutilata, o alta imagine, o altă fată la colecţie.

Ajung afară şi simt ceva nou. Privesc în jur şi îl zăresc apropiindu-se cu paşi lenti, calmi, asemenea mie când îmi întâlnesc victima. Acum ar putea să mă lovească, acum ar putea să îşi joace cartea, când eu sunt slăbit. Bogul pare foarte uman, iar asta mi se pare lipsit de imaginaţie. Nici noua generaţie nu se debarasează de clişeu. Se apropie şi mă fixează cu ochii lui de sticla, iar eu îi susţin privirea.

— Hai, dă-i drumul, îi spun, ştiind că am picat în capcana.

Ei controlează destinul. Ei ştiau ca voi fi aici. Dar nu îmi este frica. Sunt furios, iar ura mă apăra.

— Dă-i drumul! îi urlu. Dă-i drumul!

Vreau să îmi văd viitorul, vreau ca el să îmi arate care îmi este destinul, vreau să sper sau să mor acum. Dacă exista o scăpare, o voi afla, dacă nu, voi muri din nou, irecuperabil. Îmi doresc moartea, acum când viziunile mă bântuie mai mult ca oricând.

— Haide! îl forţez copleşindu-l cu privirea, forţându-mă să rămân în picioare. Să terminăm.

Bogul îşi pleacă privirea şi se întoarce. Nu poate. Blestemaţii aia de la Centrul PSI poate ca şi-au găsit răspunsul acum. Viitorul meu nu e al lor, viitorul meu e ascuns. Îmi aparţin în întregime, chiar şi aşa mort. Ştiu de ce fac asta, ştiu ca şi ei caută o scăpare, o nouă condiţie pentru oameni, o nouă forma a minţii, un nou culoar pentru viitor. Se hrănesc cu frica noastră, cu destinul banal pe care îl avem. Dar eu nu sunt banal. Nu, eu sunt probabil ceea ce cauta.

— Bogule! îl strig ridicând braţul cu generatorul laser. Nu mă veţi avea! Va trebui să căutaţi alta salvare, alt mod de a scăpa de trecu. Nu eu sunt noua condiţie. Eu am murit.

Bogul se îndepărtează transmiţând mesajul meu către superiorii care îl supraveghează. Activez laserul şi îi zdorbesc ţeasta într-o ploaie de ţesuturi şi circuite. Privesc înspre cerul cenuşiu, apoi îmi continui eternele drumuri fără scop, cu mâinile în buzunarul paltonului lung.

Fututul de OP! M-a trădat ca să îşi scape pielea, iar apoi s-a simţit vinovat şi m-a avertizat. Nu l-am simţit. Din cauza asta nu

trebuie să am prieteni. Mi-o pot trage oricând pe la spate, fără să mă pot apăra.

Am atâtea suflete în mine şi totuşi mă simt singur. Unde e Dumnezeu?